



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci žalobce **A. S.**, zastoupeného JUDr. Karlem Bockem, advokátem se sídlem Frýdek - Místek, Lidická 613, proti žalovanému **Zeměměřičskému a katastrálnímu inspektorátu v Opavě** se sídlem Praskova 11, Opava, za účasti zúčastněné osoby **I. R. R.** a **II. B. R.**, obou zastoupených Mgr. Petrou Sikorovou, advokátkou se sídlem Mariánské náměstí 11, Jablunkov, a **III. L. S.**, zastoupené JUDr. Karlem Bockem, advokátem se sídlem Frýdek - Místek, Lidická 613, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015 č. j. ZKI OP – O – 5/121/2015 - 7, ve věci opravy chyby v katastrálním operátu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Zúčastněné osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 1. 6. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. ZKI OP – O – 5/121/2015 – 7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Třinec (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 22. 10. 2014, č. j. OR-207/2013-832-31, kterým katastrální úřad provedl opravu zobrazení hranic tak, že došlo ke změně grafického znázornění průběhu vlastnických hranic katastrálním území Jablunkov, obec Jablunkov, a to mj. mezi pozemkem parc. č. X (cesta) a pozemky ve vlastnictví žalobce, parc. č. X, X a X.

Pro průběh hranic jsou podle napadeného rozhodnutí rozhodné mezní body č. 134-1, 134-13, 135-20, 135-21, 140-28, 140-31 a 140-403. Podle žalobce přinejmenším mezní body č. 140-403, 135-20, 135-21 a 134-1 nemají pro svou existenci žádný zákonný podklad. Těmito mezními body byla rozšířena cesta parc. č. X, která byla vždy úzká, v podstatě se jednalo o pouhý pás pozemku. Žalovaný a správní orgán I. stupně vyšli z technickohospodářského mapování, kdy hranice mezi tehdejšími pozemky č. X a č. X byla vyznačena kolíky, přičemž tyto kolíky vyznačili nikoliv vlastníci, ale uživatelé - JZD. Tehdejší geodézie při technickohospodářském mapování vyšla z polních náčrtů č. 135 a 141, pro které však nebyl žádný podklad a jsou tedy nezákonné, když jsou zde zaznamenány lomové body, které v té době ve skutečnosti nebyly a nemohly tak sloužit jako podklad technickohospodářskému mapování.

V devadesátých letech, konkrétně 22. 11. 1990, byl zpracován panem K., zaměstnancem geodézie, záznam podrobného měření změn, při kterém byl rozměřován průběh vlastnických hranic při vystoupení vlastníků předmětných nemovitostí z JZD. Pan K. před samotným vytyčováním upozornil tehdejší vlastníky předmětných nemovitostí, že měří stav, jak byl před zabráním do JZD. Všichni vlastníci s vytyčením podle pana K. souhlasili. Podle žalobce takto zjištěné lomové body, které neodpovídají lomovým bodům zjištěným v rámci technickohospodářského mapování v 80. letech, jsou správné a hranice mezi předmětnými pozemky byla takto stanovena správně a v souladu se skutečností. Záznam podrobného měření změn je v souladu i s dalším rozměřením vytyčovací náčrtem z 13. 7. 2007, provedeném panem B.

Podle žalobce je nepřipustné, aby katastrální úřad podle své úvahy posunoval hranice bez vědomí majitelů. Zasáhl tak do vlastnických práv žalobce. Má za to, že katastrální úřad měl pozemek č. X nově zaměřit, pokud se opravou zabýval. Provedenou opravou byly zpochybněny restituční pozemky.

Žalobce následně svou žalobu doplnil tak, že mu byly odepřeny „důkazní materiály v řízení“, konkrétně polní náčrty č. 135-141, což považoval za další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Stanovisko žalovaného a zúčastněných osob

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že napadená oprava hranice mezi předmětnými parcelami byla provedena na základě žádosti, kterou podali R. a B. R. V žalobě nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, ke kterým by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, a proto na ně žalovaný odkázal. Dodal, že obnova operátu evidence nemovitostí novým mapováním byla provedena v roce 1982 za platnosti zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí (dále jen „zákon o evidenci nemovitostí“) a v posuzovaném případě šetření hranic při místním šetření, což bylo podle tehdejší platné úpravy možné i bez účasti vlastníků. Namítané polní náčrty byly vyhotovovány ručně a tomu odpovídá i jejich přesnost. K jejich platnosti se žalovaný nemůže nijak vyjádřit, neboť to nespadá do jeho věcné působnosti. Poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, za kterou citoval např. rozsudek č. j. 8 As 24/2010-112 z 11. 1. 2011, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud od zakreslení pozemků v podobě parcely uplynulo již 53 let, je podstatné, že se dochovaly výstupy z jednání, které se staly podkladem pro zakreslení pozemků, nikoliv písemnosti dokazující řádné předvolání všech účastníků k jednání komise. Dále podtrhl, že smyslem řízení o opravě chyby je uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin a výsledků zeměměřických činností, které má katastrální úřad k dispozici, což se v posuzovaném případě stalo. Odmítl, že by měl žalovaný provést zaměření pozemku č. X a zaměřit v současné době neexistující pozemek č. X – cesta, vyznačený na polním náčrtu č. 141, neboť to nespadá do pravomoci a věcné působnosti katastrálních úřadů a zeměměřických a katastrálních inspektorátů. Vyjádření pana K., provádějícího v roce 1990 vytyčování hranic a pozemků, považoval žalovaný pro posouzení věci za irelevantní. Poukázal rovněž na to, že opravou chyb nedochází ke změně vlastnických práv.

Zúčastněná osoba R. R. se ve věci vyjádřil tak, že s žalobou nesouhlasil. Žalobce se v žalobě mylí, vychází z nepravdivých údajů či polopravd a jeho hlavním motivem je zamezení užívání účelové komunikace účastníkům v letním a zimním období.

Ostatní zúčastněné osoby se ve věci nijak nevyjádřili.

III. Skutková zjištění

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že v letech 1978-1982 probíhala v k.ú. Jablunkov obnova operátu technickohospodářským mapováním (tzv. THM), jehož

platnost byla vyhlášena dne 1. 11. 1982. Výstupem místního šetření při technickohospodářském mapování jsou polní náčrty č. 134, 135, 140 a 141, z nichž byla zjištěna předmětná hranice mezi dotčenými pozemky parc. č. X (cesta) a parc. č. , X, X, X, X (podtržené parcely jsou ve vlastnictví žalobce), přičemž tato hranice byla vymezena lomovými body č. 140-28, 140-31, 140-403, 135-20, 135-21, 134-1 a 134-13.

Ve dne 15., 21 a 22. 11. 1990 provedl F. K. vytyčení vlastnické hranice pro účely vystoupení z JZD, hranici cesty parc. č. X vyznačil mimo shora uvedené lomové body, zjištěné při THM. Vytyčení ze zúčastnili tehdejší vlastníci dotčených parcel mimo dvou vlastníků (K. H., S. J.)

Dne 4. 2. 2013 zpracoval M. D. polohopisný plán hranice pozemku p. č. X s vyznačenou vlastnickou hranicí této parcely zaměřené v rámci vzniku technickohospodářské mapy, kterou vymezil body 140/31, 140/403, 135/20, 135/21 a 134/1.

Dne 9. 7. 2013 podal obecný zmocněnec R. R. ke katastrálnímu úřadu návrh na opravu chyby v katastrálním operátu.

Dne 29. 8. 2013 zahájil katastrální úřad řízení o opravě chyby v katastrálním operátu katastrálního území Jablunkov a současně na základě neměřického záznamu NZ č. 1919 vyhotoveného dne 27. 8. 2013 mj. o opravě chybného zobrazení hranice parcely v digitální DKM mapě mezi parcelami (ve vlastnictví žalobce) č. X, X, X, X, X a X(cesta) podle původního zákresu v THM mapě (měřický náčrt THM 134, 135, 140) provedl opravu údajů katastru nemovitostí tak, že průběh předmětné hranice určil spojnicemi bodů mj. 140/31, 140/403, 135/20, 135/21 a 134/1 a současně změnil výměru parcel tak, že u žalobce nová výměra parcely č. X činí 304 m² oproti původní výměře 350 m² a parcela X činí 640m² oproti původní výměře 690 m².

S tím žalobce nesouhlasil. Rozhodnutím katastrálního úřadu ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. OR-207/2013-832, byla uvedená oprava chybného údaje katastru potvrzena; k odvolání žalobce bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 2. 2014, č. j. ZKl OP-O-6/70/2014-7. Novým rozhodnutím katastrálního úřadu ze dne 18. 4. 2014 nebylo nesouhlasu žalobce vyhověno; k odvolání žalobce bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2014, č. j. ZKl OP-O-42/506/2014-9. Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2014, č. j. opětovně nebylo nesouhlasu žalobce s provedením opravy chyby v katastrálním operátu vyhověno, neboť se jedná o chybu v katastrálním operátu podle ust. § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona; odvolání žalobce bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 22. 10. 2014 potvrzeno.

IV. Posouzení žalobních bodů

Pro posouzení žaloby je potřeba se nejdříve zabývat historickým vývojem evidence právních vztahů k nemovitostem. Ve stručnosti vývoj těchto evidencí shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103 takto:

„Obecný knihovní zákon ze dne 25. července 1871 č. 95 ř. z. platný na našem území až do konce roku 1950 obsahoval tzv. zásadu vkládání (intabulace), podle níž vlastnictví a další věcná práva k nemovitostem vznikla a zanikla teprve zápisem do pozemkových knih. Střední občanský zákoník (č. 141/1950 Sb.) zrušil konstitutivnost zápisů právních vztahů k nemovitostem v pozemkových knihách a věcné vztahy k nemovitostem vznikaly nadále pouhou smlouvou, která nemusela být nikde zapsána. Bylo ponecháno na vůli účastníka, zda změnu právního vztahu k nemovitostem do evidence navrhne, přičemž v řadě případů k návrhu nedošlo (často pro snahu ušetřit za kolek). Od 1. 1. 1951 tedy pozemkové knihy přestaly věrně odrážet skutečné vlastnické vztahy, neboť jejich vznik, změny a zánik nebyl do pozemkových knih povinně zaznamenáván. K nápravě tohoto zcela jistě nežádoucího stavu bylo přikročeno až zákonem č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, jeho prováděcí vyhláškou č. 23/1964 Sb., které odstartovaly komplexní zakládání evidence nemovitostí, tedy zavedení nové databáze vlastnických a jiných právních vztahů k nemovitostem bez přímé návaznosti na dřívější pozemkové knihy. Nový občanský zákoník č. 40/1964 Sb. totiž v § 134 odst. 2 stanovil, že vlastnictví nemovitosti přecházelo nově na základě registrace převodní smlouvy státním notářstvím. Ustanovení § 65 zákona č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád) pak stanovilo notářům povinnost zaslat po registraci ověřený opis smlouvy s vyznačením její registrace příslušnému územnímu orgánu geodézie a kartografie, který změnu vlastnického vztahu vyznačil do evidence nemovitostí.

Zápisy právních vztahů do evidence nemovitostí byly prováděny postupně ve dvou fázích. V první fázi od roku 1964 do konce roku 1966 se v evidenci nemovitostí zapisovaly běžné změny vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobně údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků. V druhé etapě od roku 1967 měly být postupně zapsány právní vztahy v evidenci nemovitostí ještě nevyznačené (...). Nově zavedená evidence nemovitostí přitom nemohla jen jednoduše převzít zápisy z pozemkových knih, neboť vlastnické vztahy v polovině sedmdesátých let jim v důsledku přerušení kontinuity zápisů od roku 1951 nemusely odpovídat. Prováděcí vyhláška k zákonu o evidenci nemovitostí proto v § 4 odst. 2 stanovila, že pro zápis právních vztahů o nemovitostech bude podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru. Orgány geodézie zapíší do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledku šetření je oprávněným nebo povinným. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu o evidenci nemovitostí, ani v těchto případech orgán geodézie nerozhoduje. Bude věcí občana nebo organizace, aby se domohl svého práva u soudu nebo hospodářské arbitráže, a podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo hospodářské arbitráže opraví pak orgán geodézie zápis. Při vzniku katastru nemovitostí pak žádná další skutková šetření prováděna nebyla a

došlo k přímému převzetí údajů z evidence nemovitostí do katastru nemovitostí (podle § 29 odst. 1 katastrálního zákona).“ (zvýraznění podtržením provedl krajský soud).

V posuzovaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že při technickohospodářském mapování v roce 1980 v rámci druhé etapy zakládání a evidence nemovitostí byla sporná hranice určená lomovými body nově bez návaznosti na pozemkové knihy. Bylo tak postupováno podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) a c) a § 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“). Byly tedy zapsány právní vztahy ještě nevyznačené, tím je míněno vztahy nevyznačené první etapě podle písmene a) téhož ustanovení. V první etapě byly vyznačovány vztahy dotčené běžnou změnou vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobné údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků. Tato práva v první etapě byla zapisována podle listinných podkladů uvedených v § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí. Citovaná vyhláška pro druhou etapu předpokládala zápis primárně podle technickohospodářského mapování, podpůrně podle zápisu v dosavadních pozemkových knihách (k témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku).

Jak je mezi účastníky rovněž nesporné, při provádění technickohospodářského mapování se vyšlo z lomových bodů vyznačených v polních náčrtech 135 a 141, které vycházely z vyznačených lomových bodů kolíky při místním šetření, přičemž sporné je, zda tyto lomové body vyznačili vlastníci; pravděpodobné je spíše, že to byli tehdejší uživatelé (JZD). Místní šetření však bylo možno provést bez účasti vlastníků předmětných pozemků (§8 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí). Zákon o evidenci nemovitostí totiž stavěl vlastníky a uživatele, popř. organizace spravující národní majetek, prakticky na jednu rovinu, neboť byl poplatný své době a svému účelu. Již z § 1 tohoto zákona je zřejmé, že evidence nemovitostí je zakládána a vedena zejména pro potřeby národního hospodářství, a zejména zemědělské výroby. Jakkoliv je tento pohled z hlediska dnešního pojetí vlastnického práva nepřijatelný, není možno takto evidovaná práva ignorovat, a to právě pro diskontinuitu mezi evidencí nemovitostí a předcházejícími pozemkovými úpravami. K témuž závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud a Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3130/13 ze dne 23. 10. 2013, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 164/2012 - 48 z 18. 7. 2013)

Při zakládání evidence nemovitostí mohlo dojít k chybnému zápisu, na tuto situaci pamatoval v § 8 odst. 2 zákon o evidenci nemovitostí a § 5 odst. 5 prováděcí vyhlášky. Tuto chybu lze opravit rovněž podle současné úpravy, tedy podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., dále jen „katastrální zákon“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 187/2012-31 z 13. 3. 2013, citovaný rozsudek č. j. 9 As 164/2012-48, popř. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 110/2001-31 ze dne 21. 6. 2001). Musí se však jednat o zřejmý omyl, nikoliv o výsledek uvážení příslušného pracovníka geodézie. Pro zjevný či zřejmý omyl je charakteristické to, že je v něm obsažen lidský činitel; pouze tehdy, pokud je zjištěno, že zde není jiný možný postup, než postup zvolený pracovníkem geodézie, jedná se

o omyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. ledna 2008 č. j. 1 As 40/2007 – 103). Pokud však, jak se v posuzovaném případě stalo, byly hranice zakresleny podle nových lomových bodů a nebyly převzaty z pozemkových knih, nejde o omyl pracovníka geodézie, ale jedná se o zvolený postup, který odpovídal tehdy platné právní úpravě. Pro tento – tehdejší právem předvídaný - postup je charakteristické (jak již bylo vysvětleno výše), že nevychází z pozemkových knih a pro nově vytyčené lomové body nemá žádný listinný podklad ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí, ale vychází z místního šetření. Jiná situace by byla, pokud by např. pracovník geodézie nově vytyčeným bodům přiřadil omylem jiné souřadnice, popř. pokud by chybně opsal výměru apod., a takový omyl by byl opravitelný i dnes postupem podle § 36 katastrálního zákona. Posuzovaná situace, kdy je vycházeno z místního šetření a které je v rozporu s pozemkovými knihami, však není podřaditelná pod pojem omylu a opravitelná podle § 36 katastrálního zákona.

Naopak, pokud v 90. letech při vyměření parcel pro účely vystoupení vlastníků z JZD vyšel geometr z bodů zjištěných před technicko-hospodářským mapováním, tedy z původních pozemkových knih, ať již byl veden jakoukoliv úvahou, a pokud pracovník geodézie takto stanovené lomové body převzal do evidence nemovitostí a následně byly převzaty do katastru nemovitostí, to vše za situace, kdy pro tyto nové body (myšleno body, které byly nahrazeny technickohospodářským mapováním) nebyl žádný podklad ve smyslu citovaného § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí, jednalo se o zjevnou chybu ve smyslu shora § 36 katastrálního zákona.

Žalobní námitky je tedy nutno posoudit podle shora přijatých závěrů. Žalobcem namítaná „nezákonnost nových bodů“, tedy bodů vytyčených při technickohospodářském mapování a jejich namítaný nesoulad se skutečným stavem tehdejší i dnešní, je nedůvodná, neboť pro obnovu evidence nemovitostí v druhé etapě nebylo nutné mít listinný podklad, zachycující vlastnické vztahy, a bylo možno vyjít z lomových bodů, určených při místním šetření i bez účasti vlastníků předmětných parcel. Stejně tak je nedůvodná námitka, že polní náčrty č. 135 a č. 141 jsou, resp. mají být v rozporu s faktickým stavem a s právním stavem, jak byl zachycen v pozemkových knihami, a že pro ně není žádný listinný podklad, zachycující vlastnické vztahy, a to se stejným odůvodněním. Je rovněž bezvýznamné, zda sporné lomové body v roce 1980 vyznačili vlastníci či uživatelé pozemků, neboť tehdejší úprava mezi nimi nečinila rozdíl a jejich součinnost při vyznačení bodů ani nevyžadovala. Pro úplnost krajský soud dodává, že polní náčrty jsou součástí spisu a žalobce je nepochybně měl k dispozici, což vyplývá ze samotné žaloby, kde na jejich obsah reaguje.

K žalobní námitce, zda katastrální úřad může bez vědomí vlastníků posunout hranici, krajský soud uvádí následující. Katastrální úřad může posunout vlastnickou hranici, ale pouze v případě, že se jedná o opravu zřejmého omylu při vedení a obnově katastru, nebo nepřesnost při podrobném měření, tedy pouze situacích předvídaných v § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Vlastníci mají proti tomuto postupu přípustnou obranu, neboť jim v souladu s ust. § 36 odst. 3 katastrální úřad musí provedení opravy oznámit, což se též v posuzovaném případě stalo. Pokud vlastníci

s provedenou opravou nesouhlasí a je mezi nimi spor o vlastnické právo, pak je nutné, aby o vlastnickém právu rozhodl soud v soukromoprávní věci. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího soudu z 30. 5. 2002 sp. zn. 22 Cdo 1908/2000 Sb., který ve skutkově obdobné věci - sporné hranice mezi parcelami změněné v roce 1980 při technickohospodářském mapování - shledal naléhavý právní zájem na určení, že je žalobce vlastníkem předmětné parcely a že se může žalobou na určení vlastnického práva domáhat ochrany vlastnického práva. Stejný způsob řešení sporu mezi vlastníky sousedních pozemků o hranici připouštěl i Nejvyšší soud ČSR, jak je vyjádřeno ve stanovisku z 29. 3. 1973 Cpj 25/73. V posuzovaném případě je zřejmý spor mezi žalobcem a ostatními vlastníky pozemku parc. č. X, který je – nedojde-li k dohodě - nutno řešit vlastnickou žalobou.

K žalobní námitce, že katastrální úřad měl nově „zaměřit“, tedy vytyčit hranice pozemek parc. č. X, krajský soud dodává, že v řízení o opravě chyb v katastrální operátu podle § 36 katastrálního zákona katastrální úřad není oprávněn k vytyčení hranic, neboť se opravuje pouze zřejmý omyl či nepřesnost.

Konečně k žalobní námitce, že provedenou opravou byly zpochybněny „restituce pozemků“ a zasaženo do vlastnického práva žalobce, krajský soud zdůrazňuje, že údaj v katastru má toliko evidenční charakter a sporné vlastnické právo je nutno vyřešit, je-li mezi vlastníky sporu, pouze žalobou na ochranu vlastnického práva, jak je uvedeno výše. Řízení o opravě chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, mění se jím pouze evidované údaje, aniž by se mohlo založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitostem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č. j. Konf 90/2004 -12 ze dne 15. 6. 2005). K zpochybnění vlastnického práva žalobce proto provedenou opravou chyb v katastru nemohlo dojít.

K žalobním námitkám, že při zaměření pozemku panem K. všichni vlastníci s hranicemi souhlasili a že pan K. byl zaměstnanec geodézie a jeho údaje byly oprávněným pracovníkem převzaty do evidence nemovitostí, krajský soud uvádí, že ve správních spisech se nachází listina označená jako „protokol vytýčení hranic pozemků ze dnů 1., 15., 21. a 22. listopadu 1990“, kde je uvedeno, že zúčastněné strany potvrzují, že byly seznámeny s průběhem a označením vytýčené hranice pozemku a měly možnost k tomuto vytýčení hranic pozemků dát připomínky; připomínky se zde žádné nezakládají. I kdyby soud odhlédl od nejasností formulace „seznámení se s průběhem a označením vytýčené hranice“, které nelze zaměňovat se souhlasem s vytýčením hranic, pak by tuto listinu za souhlas vlastníků s nově vytýčenými hranicemi nebylo možno považovat již proto, že zde chybí podpisy dvou vlastníků, paní H. K. a J. S. Není ani významné, že pan K. byl zaměstnanec geodézie a že jeho údaje byly oprávněným pracovníkem převzaty do evidence nemovitostí, neboť – jak již bylo uvedeno výše – v řízení o opravě chyb v katastru se vždy opravuje chyba vzniklá lidským faktorem, většinou zaměstnancem katastrálního úřadu, či dříve geodézie. Ani tyto námitky tak nejsou důvodné.

Krajský soud tak uzavřel, že žaloba není důvodná, a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti, které jim uložil soud, nevznikly, soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. října 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu